

Staroba a jej krása

Napísal Balek Robert
Štvrtok, 11 Február 2010 13:35

Som anjel Sichforus a chcel by som vám rozpovedať príbeh jednej drobnej zhrbenej babičky, ktorá prednedávnom prišla ku nám do neba. Keď prišla, nádherne sa usmievala. Mala drobučké ruky a jasný, akoby detský pohľad. "To som rada, že ťa konečne vidím," - roztvorila spráskané ruky a v tichom úžase zašepkala: „Si nádherný, Bože! 'Uvidíme Boha tvárou v tvár.' To je v katechizme," - slávnostne poznamenala a pokračovala: "Chodila som naň, keď som mala sedem, a teraz mám deväťdesiat, vieš? Deväťdesiat - to je veľa veľa rokov." Pán Boh sa na ňu nežne poďakoval a zašepkal s nežným úsmevom: "Pre mňa je to tak málo!"

"Teraz sa už od seba nikdy neodlúčime, však? Modlila som sa za to každé ráno a každý večer. Prišli k tebe moje modlitby?" "Každá jedna" pritakával Boh.

"Patrilo by sa pred teba predstúpiť v niečom krajšom, Pane" - poznamenala a uhladila si zásteru. "Vieš, chodím tak už toľko rokov... Nebola by som rada, keby si si to vysvetľoval ako nedostatok úcty, Pane. Však som ťa neurazila? Mrzelo by ma, keby som od tebe musela zostať ďaleko, než si kúpim nové šaty. Teraz nás už nič nerozdelí, Pane, však? Už nič."

"Už nič," opakoval Boh v nádhernej žiare jeho úsmevu starenke. Tak rozžiareného som ho už

Staroba a jej krása

Napísal Balek Robert

Štvrtok, 11 Február 2010 13:35

dávno pri nikom nevidel. "Vieš, v mojej farnosti som videla toľko babičiek:", pokračovala starenka, "babičku Máriu, babičku Katarínu, babičku Luciu. A jedna za druhou odchádzali a zanechali za sebou prázdne miesta v lavici aj v mojom srdci. Dúfam, že ich tu nájdem, Bože, však?" „Uvidíš o chvíľu“ – poznamenal so záhadným úsmevom Boh.

„Pozri. Tu mám takú maličkosť pre Pannu Máriu,“ vytiahla z vrecka malú dečku. "Sama som ju háčkovala. Kedy jej to môžem dať? Ach, Blahoslavená Panna Matka! Ako sme si spolu rozumeli! Nad posteľou mi visel jej krásny obraz a občas ma aj navštevovala vo sne. Teším sa na ňu.“ „Aj ona na teba... uvidíš.“ Povedal Boh s radosťou syna, ktorý hrdo a s láskou hovorí o svojej matke.

"Ale pre teba, môj Bože... Taká hanba! Tebe som neprinesla nič!" - prehládávala starenka so zdesením a smútkom v očiach svoje vrecká sukne a zástery. "Pre teba nemám nič. Čo by som ti mohla priniesť, Pane? Som tu. Ale mala som ťa rada, vieš? A ako!" - zazneli tak nadšene jej slová, že aj mne srdce od radosti podskočilo. Pri tých slovách vyhrkla babičke z oka slza a tíško dodala: "Celým svojím srdcom, celou svojou dušou, celou svojou silou... A vždy som sa riadila tvou svätou vôľou," - jej slová doznievali v tichu. Povedala ich trochu zastreným hlasom, snád pri spomienke na prežitú bolesť.

"A predsa, pozri," a položila na stôl malú knižočku, celú ohmatanú, odrenú, s uvoľnenými listami. "To je moja modlitebná knižka. A toto - to zostalo z môjho ruženca," povedala a položila na stôl niekoľko opotrebovaných kúskov.

"To je ale nádherný darček, babička!" - zaradoval sa Boh radosťou malého dieťaťa, ktoré našlo niečo nádherné a pokračoval rozhodným hlasom: "Nie, už sa od sebe nikdy neodlúčime. Nikdy!"

Potom ma zavolať a ticho mi do ucha zašepkal: "Zaved' babičku k mojim deťom a splň všetky jej priania...", a v rýchlosti sa odvrátil k oknu, pretože sa mu začali samým šťastím rinúť slzy z očí. Hmmm, aj mne...

Keď som tak pozeral na tú babičku, povedal som si: "Ach, staroba musí byť krásnym obdobím pre toho, kto svoj život prežil v živote s mojím milovaným Bohom a pre Neho. Len tak môže človek postupne nadobudnúť hlbokú životnú múdrosť, ktorú môže odovzdať iným okolo seba nie však natláčaním tejto múdrosti mladým, ktorí „nevedia, čo je dobré“, ale v odpovediach na ich

otázky, v pozvaní mladých ku životu s Ním v plnosti Jeho krásy a sily. Mali by iných doslova priťahovať svojou vlastnou krásou duše, slov, pohľadu. Všimol som si, že čím viac a dlhšie ľudia s niekým žijú, začínajú sa na neho viac a viac podobať. Pri pohľade na starých ľudí by mali iní okolo povedať: „Už som niekoho ako ty stretol! Ach áno, už viem, veľmi mi pripomínaš Ježiša!“ U mnohých však takúto podobnosť s mojím Pánom nevidím... Je mi to veľmi ľúto. Takým sa snažím pošepkať do uší ich srdca, že majú ešte stále možnosť sa s Ním stretávať a vpíjať sa do jeho tváre, aby sa tak postupne črty tváre môjho Pána objavili v ich tvári... predovšetkým v tvári ich duše.

Mnohí, ktorí tu k nám do neba prichádzajú pred Boha ako starci, hovoria, že starý človek, hoci má viac času, pretože je na dôchodku, sa najviac všade ponáhľa, a že v tom zhone za veelmi dôležitými záležitosťami jednoducho nestihli prebývať s Ním v pokoji a vzájomnej jednote, že sa nemali kedy na jeho tvár zahľadieť, veď boli ešte stále tak veľmi potrební pre svet, pre deti, pre vnúčence. Tak veľmi mi je týchto ľudí ľúto, pretože v neustálom zhone za nepotrebnosťami prišli o najkrajšie roky svojho života, o najväčšie poklady, ktoré mohli svojim deťom a vnúčatám odovzdať. Ich úlohou bolo prestať utekať a zahĺbiť sa do Ježiša v modlitbe, v hlbokkej meditácii nad svojím životom, nad svetom okolo seba a tak sa postupne stať studnicou Božej múdrosti komukoľvek, kto z nej bude chcieť načrieť a napiť sa."

Keď som babičku zaviedol medzi Šťastných a Vyvolených a vracal sa späť k Bohu, spomenul som si na starcov, ktorí prichádzali pred Boha s pýchou, ako sa úžasne starali o svoje deti. Mnohí si myslia, ako veľmi svojim deťom pomáhali, keď sa v podstate stále plietli do ich života svojimi rozkazmi, príkazmi, zákazmi a nariadeniami, toľkými svojimi slovami a skutkami. A tou ich jedinou nenahraditeľnou úlohou bolo predsa držať tieto svoje deti a vnúčence svojimi modlitbami vo víre ich práce a povinností nad vodou zla a pokušení sveta, držať nad nimi strážiť a ochrannú ruku neustálymi príhovormi. V podstate sa mali stať podobnými nám - anjelom, áno... Mali sa stať anjelmi ochrancami, ktorí neustále hľadia na tvár Božiu a prihovárajú sa za nich. A toľkí na vlastnú záhubu a záhubu svojich detí nenašli čas na Boha a dokonca ani pre iných okolo seba. Málo z nich dokonca už tu pred Bohom, pochopí a prizná si, že ich deti bez ich modlitieb veľmi rýchlo skončili v smútku, beznádeji a v rozbitých vzťahoch so zničeným životom. Veď ich deti sa ani nemohli pri nich zastaviť a aspoň na chvíľu od nich načerpať pokoj, lásku a pozornosť, ich čas, či múdre slová do života, pretože ich neustále častovali slovami nespokojnosti, hnevu, podozrievania a roztrpčenia. Mnohí starí ľudia sa až tu v nebi pred Bohom rozplačú a priznajú si chybu. "Veď som im chcel len to najlepšie" - mnohí opakujú dookola... A smutné je aj to, že ako prechádzam zem krížom krážom, vidím čoraz menej múdrych starcov, ktorí by mohli byť pre mladých oporou. Kde potom títo mladí získajú silu, kde pochopia, že sa takými múdrymi starcami majú stať raz oni? Hádám niekto z týchto mladých, podobne ako tá starenka, pochopí, že život s Bohom každý deň bez výhovoriek je najlepší spôsob, ako do seba od Boha postupne nasávať plným dúškom túto múdrosť života, aby sa na staré kolená stali jej prameňom pre všetkých, ktorí to budú potrebovať.

Staroba a jej krása

Napísal Balek Robert

Štvrtok, 11 Február 2010 13:35

"A nádej tu je, môj Pane." - povedal som ticho Bohu, keď som sa vrátil späť k nemu do prijímacej miestnosti neba a s nádejou v hlase pokračoval: "Videl som totiž mnohých mladších, ako predbiehajú starších v múdrosti, v pokojnom živote, v hlbokom pripodobnení sa Tebe, pretože predsa nie dlhé roky robia starobu hodnou cti, ani sa nemeria počtom prežitých rokov, ale počtom duchovných detí, ktoré sa pri nich znovuzrodia k novému životu s Tebou, počtom duchovných vnúčat, ktoré sa k nim znovu a znovu vracajú načerpať z toho, čo dennodenne čerpajú títo mladí starci z Teba, môj milovaný a nikdy nevyčerpatel'ný Prameň všetkého Dobra a Lásky..."